

... viděli Ježíše kráčet po moři a blížit se k lodi. Padl na ně strach. On však na ně zavolal: „To jsem já, nebojte se!“

Jan 6,20

Eucharistická modlitba I.

Tuto část bohoslužby Eucharistie můžeme nazvat jejím srdcem. Obsahuje modlitby a rity, které začínají dialogem s prefací a končí závěrečnou doxologií (chválou). Tuto část nazýváme eucharistická modlitba. Římané ji nazývali také kánon (pravidlo, směrnice), Řekové anafora (přinášení, vzdávání). Když mluvíme o lidském srdci, tak myslíme vnitřní střed organismu, z kterého a do kterého proudí krev. Tento motor krevního oběhu zásobuje všechny části těla životně potřebnou energií. Podobně je tomu u eucharistické modlitby, která je středem a jádrem eucharistického slavení.

V eucharistické modlitbě se zpřítomňuje (stává se přítomným) bytostný čin Ježíše Krista: celý jeho život, ale především jeho darování se v smrti a přijetí daru Nebeským Otcem, které vedlo k oslavení a vzkříšení. Latiníci se vyjádřili termínem „paschale mysterium“ což znamená přechod Ježíše Krista skrze utrpení a smrt k životu, ale také přechod vykoupeného lidstva, skrze Kristovi zásluhy, z tmy do světla, z otroctví do svobody. Boží lid Izrael si připomínal své vysvobození z egyptského otroctví v slavení paschy, v rámci které ustanovil Ježíš „památku své smrti a vzkříšení“. Význam židovské náboženské hostiny nám může pomoci k hlubšímu chápání Eucharistie:

1. Židovská hostina nebyla nikdy jenom profánním skutkem. Byla to **vzpomínka** na velké skutky Boží, které vykonal pro svůj lid. On si je připomínal, děkoval mu za ně a chválil ho. Proto patří anamnese (liturgicky: dějinná vzpomínka) k základním elementům slavení paschy. Důležitý prvek slavení byl také v tom, že se skrze připomínku přechodu přes Rudé moře se Boží dílo aktualizovalo, tím trvalo dál a mělo obrovský význam pro současné ale i příští generace.
2. Vzpomínka vedla izraelský lid k **vzdávání díků** a k chválení Boha. Modlitby chvály při pití kalicha, zpívání žalmů „hallel“ (Ž 115-118) jsou dokladem druhého rozměru židovské hostiny.
3. **Prolepsis** (předvídání, očekávání) vychází také ze vzpomínky. Orientace na budoucnost je silně spjata s očekáváním Mesiáše. On jistě přijde, jeho den nastane. Toto přesvědčení našlo své vyjádření v pátém kalichu, který nese jméno proroka Eliáše. Příchod tohoto muže jako posla Spasitele byl s napětím očekáván. Proto byli dveře symbolicky otevřené a připraveno místo i pro něj.

Ježíš Kristus dal slavení paschy nový význam. Prokázal se jako ten trpící služebník Boží, na kterém se přísliby Boží naplnily. Identifikoval se s chlebem, který se stává jeho obětovaným tělem, a vínem, které se stává krví prolitou za všechny. Zakládá tak novou smlouvu, která působí odpuštění hříchů a přivádí člověka do osobního vztahu k Bohu. Ježíš sám je tedy novým Mojžíšem, který uzavírá smlouvu s Bohem, ne krví zvířat (srov. Ex 24, 8), ale svou vlastní.

Ozřejmit tajemství Kristovi přítomnosti nám mohou pomoci tyto příklady:

- a) Slunce vyzařuje světlo a energii ve všech stoletích, ve všech kontinentech, ve všech městech a vesnicích již několik milionů let, bez ustání. Ježíš, „Slunce Spravedlnosti, které nikdy nezapadá“ je přítomen svou energií, svým světlem všude tam, kde se věřící shromáždili k slavení tajemství víry a „vystavili se“ Kristovi dobrotě a lásce.

b) V římských katakombách se zachovala nástěnní malba, která ukazuje muže bijícího holí po skále, ze které vytryskla voda. Tím mužem je nejdříve Mojžíš, ve kterém při putování pouští působila Boží síla. Pro křesťany byl Mojžíš ale jenom předobrazem novozákonního vůdce Božího lidu - Krista. On otevřel na skále Golgoty nový pramen živé vody, která proudí tam, kde Boží lid slaví Eucharistii.

D.P. Janáček

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY na květen 2006

všeobecný: Aby hojnost darů Ducha svatého, vylitých na církvev, přispívala k růstu míru a spravedlnosti.

misijní: Aby zákonodárci v misijních zemích chránili lidský život od jeho početí až do jeho přirozeného ukončení.

národní: Aby všechny, kdo procházejí obdobím zkoušek a utrpení, posiloval příklad Panny Marie, trpící pod křížem svého Syna.

MARIÁNSKÉ POBOŽNOSTI v květnu

V květnu - měsíci Panny Marie se budou konat každé **pondělí, středu a pátek od 18.30 (v pátek po mši svaté) na zahradě sester boromejek nebo v kostele Sv. Rodiny** mariánské pobožnosti. Všichni jste srdečně zváni! **V neděli 28. května od 15 hodin** bude naše farnost konat tuto pobožnost také v kapli **sv. Kříže** ve stodůlecké farnosti - kaple leží na kopci těsně za silnicí, která vede do Stodůlek (z Řep je tam možné jít také podél železniční trati...).

SVÁTEK SOUSEDŮ - letos 30. května!

Sousedství nám někdy připadá jako nudný nebo otravný spolek. Vztahy mezi sousedy se vyjadřují letným pozdravem proneseným ve spěchu na schodech nebo třeba ve výtahu.

Iniciativa, kterou Vám představujeme, vychází z prostého faktu, že s někým sdílíme stejný dům, ulici či čtvrť. Chce vytvořit příležitost ke sblížení sousedů a navodit atmosféru družnosti.

Rádi bychom dali podnět k malým i větším projevům vzájemné podpory v každodenním životě. Svátek sousedů se může stát zkušeností a důvodem, díky němuž budeme schopni aspoň pár minut denně věnovat více pozornosti lidem, kteří kolem nás žijí.

Je přece milé čas od času setkat se a povečeřet spolu, nechat děti chvíli na návštěvě u starší nebo osamělé paní, nebo třeba nakrmit kočku nebo zalít květiny, když soused jede na dovolenou ... Doufáme, že i vy budete příjemně překvapeni, jaké možnosti nových vztahů se skrývají za sousedními dveřmi. Zkuste dveře i okna svého domova otevřít i vy !

Přejeme pěknou oslavu!

Co je Svátek sousedů?

Svátek sousedů je společenská akce, sousedská "party", při níž se setkáte se svými sousedy.

Kdy se svátek slaví?

Na konci května, v České republice proběhne poprvé 30. května 2006.

Kde se může svátek konat?

Můžete pozvat sousedy k sobě domů, nebo se můžete dohodnout na použití společných prostor bytových domů. Dále je možné Svátek uspořádat v parku, v zahradě, popřípadě v kulturním zařízení obce.

Jak svátek připravit?

Zúčastnit se Svátku sousedů je jednoduché, stačí chtít. Informujte své sousedy, že je zde příležitost pobýt spolu – společně vymyslete a připravte prostory, program, občerstvení pro toto setkání – každý donese něco. K dobré atmosféře přispěje hudba, hry pro malé i velké.

Kdo může akci uspořádat?

Všichni, kteří mají sousedy a rádi by se nimi lépe poznali.

Na přípravě Svátku se mohou podílet občanská sdružení, školy a další instituce aktivní v příslušné lokalitě.

Jakou má svátek tradici?

Vznikl v roce 1999 v Paříži, v roce 2005 se slavil se už v 377 evropských městech za účasti 4,5 milionu lidí. Více informací naleznete na oficiálních stránkách.

DESET RAD K PŘÍPRAVĚ SVÁTKU

1. Mluvte o svátku se sousedy. Zapojte do organizačního týmu co nejvíce lidí, inspirujte se jejich nápady.
2. Vyvěste plakátky ve společných prostorách. Informujte i sousedy, které osobně neznáte.
3. Zauvažujte o tom, kdo například ze zdravotních důvodů nebude moci přijít a jak ho potěšit.
4. Připravte stoly, promyslete výzdobu a hudbu. Vyberte místo, kde oslava nebude rušit okolí.
5. Vyzvěte účastníky, ať přinesou něco k jídlu nebo pití. Pokud vedle vás bydlí lidé, kteří pocházejí z jiného kraje či země, navrhněte, ať přinesou ukázkou svého typického jídla.
6. Děti bývají vděčnými účastníky oslav. Připravte pro ně pár her nebo soutěží. Nezapomeňte na vhodné jídlo, pití, či sladkosti.
7. Navažte kontakt s účastníky oslavy. Představte se jako první a vyzvěte ostatní, ať se do programu večera zapojí. Pokud je někdo hudebně nadaný, ať přinese nástroj.
8. Zkoumejte historii Vašeho domu nebo ulice. Přineste fotografie vaší čtvrti z dob dávno či nedávno minulých a povzbudte sousedy ať udělají totéž.
9. Zjistěte, kdo má narozeniny, svátek, výročí svatby. Připijte si s ostatními na jejich zdraví.
10. Svátek sousedů má být prvním krokem ke zpříjemnění každodenního života. Využijte navázaných kontaktů i v budoucnu k pomoci sousedům, zejména seniorům nebo rodinám s dětmi.

Převzato z... a další informace naleznete na www.svateksousedu.cz

DĚTSKÝ SVĚT A MY...

DĚTSKÉ ETUDY

Nabízím vám několik drobných okamžiků ze setkání s dítětem. Jsou to vlastně jenom takové malé kapky, ze kterých se skládají naše všední dny - ale ona kapka ke kapce nakonec může naplnit třeba i celou skleničku...

LIDSKÁ DUŠE EXISTUJE

Asi mám něco z mého táty, který si rád všímá dětí a zamýšlí se nad tím, proč zrovna dělají to či ono... Dnes už napotřetí mi došla geniální pravda dětského světa. Ale abych to vzal od začátku...

Jednou jsme s mojí ženou a dvouletým synem byli na návštěvě u jedné kamarádky. Žena měla za úkol řešit některé otázky rodinného rozpočtu a na mě zbyla role pečujícího otce. Nejdříve jsem se rozhlédl kolem sebe a zjistil, že nikde, kam mé oko dohlédne, není na obzoru žádná pořádná hračka. Jal jsem se tedy hledat jiné zdroje zábavy: z blízké knihovny jsem vyňal knihu o zvířatech a zkoušel jí nabízet mému synovi - celkem bez většího úspěchu. Pak jsem zahlédl několik zatoulaných dílů jakési původně velké stavebnice... ohnul je tak, že mohly vypadat skoro jako slepička a ta začala rázem klovat zrní a pochutnávala si... Synovi se zábava začínala líbit. Ke slepičce pak ještě přibyly různé imaginární předměty - zrní, voda; a jiné opět velmi vzdálené realitě - dvě ruce jako dveře, prstík jako klíč... Takto jsme si hráli bezmála hodinu... Když se čas nachýlil a my jsme měli odejít - syn jednoznačně prohlásil - „Neci“ (překl. nechci)! Velice jsem se tomu podivil, protože jsem čekal, že se bude těšit ven nebo domů, kde má mnoho jiných zajímavějších hraček (s kterými si však nikdy tak dlouho nehrál...)- opak byl pravdou! Podruhé jsem si tuto skutečnost uvědomil, když jsme doma postavili „dům a garáž“

z karet a víček od piva... Opět nechtěl tuto zábavu skončit... Potřetí právě dnes, když mi syn ukazoval jak ho zaujala nastříkaná štáva v jednom z rozbitých autíček. Došlo mi, že by možná rád se více seznámil s vodou. Pustil jsem v koupelně pomaloučku vodu, zapnul ohříváč, převlékl tílko za tričko a do umyvadla přinesl pár umělohmotných kostiček - nádobek na přelévání. Na hodinu, dokud nepřišel čas spánku, byl na vrcholu blaha. Z toho všeho jsem vysoudil jasný závěr: dítě touží a potřebuje také hru s věcmi, které nejsou dokonalé, jsou imaginární - jen myšlené, je možné je dotvářet v myšlenkách - jinak řečeno - nepotřebuje tolik hračky dokonalé, nové či jinak skvělé. Mnohem více ho strhávají a naplňují věci, které mají v sobě tajemství... Není to také důkaz toho, že člověk byl stvořen Bohem a že má nadpřirozenou duši?... Toto poznání má i svůj praktický důsledek: s mojí ženou jsme se domluvili, že odstraníme část hraček, které nepoužívá a jenom mu zabírají zbytečně myšlenkový prostor - neví, co si s nimi všemi počít... Někdy prostě platí - čím méně, tím lépe.

CHVÁLA PÍSNÍ

Když se syn narodil, přečetl jsem si v jedné moudré knize, že zpěv zklidňuje pochody v dětské psychice. Snažil jsem se tedy vždy (pokud jsem byl doma...) večer přes spánek mu zazpívat... A skutečně mnohokrát jsem účinky této moudré rady ocenil! Zvláště tehdy, kdy jeho rozvernost (nebo také naše rozvernost) přesáhla běžné parametry. Nejvíce jsem se však o zázračných účincích zpěvu dozvěděl jednou v tramvaji. Jeli jsme spolu z nákupu - a trochu jsme to přetáhli... Únava přeskočila do divokého zmítání, kopání nohama a hlasitého pokřikování... Nejdřív jsem zkusil dudlíček, když ale ani ten nepomáhal, napadl mě onen spásný prostředek... A skutečně úspěch byl ohromující - jako když mávne kouzelným proutkem - synek se zadíval zasněně před sebe a poslouchal svou oblíbenou písničku... Takže - nezapomeňte zpívat - a to nejenom doma a nejenom dítěti - uvidíte ty výsledky!

CO TAKHLE POSTAVIT DŮM V PANELÁKU?

Jednou jsme byli na všedním, unavujícím velkonákupu v hypermarketu Tesco... Desítky mlék, jogurtů, tatranečků, papírových kapesníků a jiného materiálu postupně shromažďujeme do objemného košíku... V zorném poli synka se ale najednou objevila „Sněhurčina chaloupka“ uměle vyhotovená z pestrobarevné umělé hmoty - měla dveře, dvoje okna s otvíracími okenicemi, poličku - a vůbec byla prostě dokonalá... (což dokládá i fakt, že na dveřích měla připevněnou postavičku trpaslíka...) Syn se od ní nemohl odtrhnout - nejen, že v ní musel nějakou dobu přebývat, ale pořád na ni vzpomínal - i dlouho po té, co jsme byli z obchodu pryč... Už tehdy mě napadlo, že něco podobného by se dalo vyrobit... Příležitost se naskytla při nákupu v Delvitě - vedle jogurtů stála: krásná, vysoká, objemná... krabice od vajíček v nadživotní velikosti člověka! Pak už stačila stručná domluva s paní vedoucí, která o osudu krabice rozhodla - je naše! Takže teď máme doma napilno - ono udělat takovej barák se vším všudy není žádná legrace...

NO... a aby nevypadalo všechno tak růžově, nedávno jsme spolu byli v dalším nákupním centru, kde v jednom místě mají velké zábavné centrum pro děti... Nebylo moc času a tak se synek mohl pobavit jen krátce - a potom následoval velmi silný a vytrvalý brekot, že už musíme odejít... Katechismus opět nelhal - od malička máme v sobě, kromě toho dobrého, též jistou míru přilnavosti k věcem pozemským, se kterou se musí také počítat...

Na závěr ještě nabízím základní dětský slovníček (kdybyste náhodou někdy nepochopili, co vám dítě chce říci...):

dětsky

ba

abobus

koblouk

bacho

myka

pochuntáče

dospěle

jídlo všeho druhu, nebo to, co má nějakou chuť a může být též sněženo, může také znamenat „mám hlad“, „sním všechno, co mi dáte“ apod.

autobus

klobouk

batoh

myška

punčocháče

dž

SETKÁNÍ MLÁDEŽE S P. ŠIMÁČKEM

Zhruba před měsícem mezi naší mládež zavítal P. Miroslav Šimáček. Zakladatel Centra pro mládež v Příchovicích, dlouholetý ředitel Sekce pro mládež České biskupské konference a současný farář v Ústí nad Labem.

Nejdříve hovořil o své cestě ke kněžství a ke společenství mládeže... některé z mezníků na jeho cestě možná stojí za to nabídnout i Vám...

Jako mladý člověk uvažoval čím jednou bude... Buď chtěl být hajným a mít možnost filozofovat uprostřed lesů a nebo lékařem (jako táta) nebo možná knězem - ale jak k tomu došlo...?

Jednou byl na brigádě v závodě, kde se vyráběly zámky. Byl určen k tomu stát u lisu 8 hodin denně a lisovat pérka do zámků. Ve svých 17-ti letech uvažoval: „Co já tady vlastně dělám? Pérka do zámků... A k čemu jsou vlastně takový pérka dobrý? K tomu, aby se mohlo zamýkat na klíč.... A proč se musí zamýkat na klíč? Protože se krade... Jak to udělat, aby se tolik nekradlo? Stanu se knězem..., kdyby lidi poznali Boha - určitě by se méně kradlo.“

Dále vyprávěl:

„Pak jako by mě Bůh táhl nahoru: rád jsem se modlil, často jsem i přes týden chodil na mši, rád jsem chodil do kostela - u nás v době komunismu byl kostel pořád otevřený - když jsem šel kolem ze školy, tak jsem se tam vždycky tak na půl hodiny stavil... Nebo jsem rád chodil do přírody a mluvil tam s Bohem - a prožíval jsem to tehdy jako by stál vedle mě a mluvil se mnou - byla to tehdy nějaká zvláštní milost... Asi to bylo tím, že mladý člověk prožívá vše nějak víc, naplno, radikálně.“

Pak mi poslal Bůh do cesty kněze - přítele - který také pracoval v kotelně. Důležité bylo ani ne tak o čem jsme mluvili jako to, jak mě bral, že se se mnou bavil o všem možném... Stali jsme se přáteli...“

Tento kněz zahynul nešťastnou náhodou...

„Vyčítal jsem to Bohu - jak mi mohl dát kněze, který mi tak pomohl a pak mi ho zase vezme? Postupně jsem pochopil, že ten kněz mi pomáhá dál - z nebe - a že mi Bůh i na jeho přímlovu dává poznat život ve společenství...“

Jednou byl pozván na setkání mládeže...

„Říkal jsem si: společně s bráchou to zkritizujeme a hotovo... ale po dvou hodinách to bylo jinak - uvědomil jsem si, že s těmito lidmi chci jít dál životem...“, cítili se spolu tak dobře, že chtěli založit vesničku, kde by všichni žili spolu v křesťanském duchu...

„Ve společenství jsem našel ještě další bohatství života s Bohem - byla to Ježíšova přítomnost mezi těmi, kteří se mají rádi, jak si to Ježíš přál.“

Ve společenství mládeže se učili nově porozumět evangeliu...

„Četli jsme spolu Nový zákon a nacházeli tam stále nové objevy - jakoby nám Bůh vysvětloval jednotlivá slova textů. To nám přinášelo velkou radost a naplnění.“

Pak jsem vstoupil do semináře - vystudoval teologii a stal se knězem. Moje zkušenost ze společenství mě vedla k tomu, abych je probouzel i jinde - takže si mě brzy zavolali ze Státní policie (STB) a řekli mi, že mě brzy církevní představení přesunou jinam... A tak mě několik dní před velikonoce poslali do Příchovic, do rekreační oblasti vysídlené po Němcích. Na zelený čtvrtek jsem byl ve farním kostele u oltáře sám s varhaníkem...

Ten den se stala jedna zvláštní věc... Po třech bohoslužbách (na kterých se dohromady sešlo asi 6 lidí), vymrzlý jsem přišel na faru (kde byly rozpadlé podlahy, zima...), zapálil jsem oheň v kamnech a byl jsem rád, že se mohu trochu ohřát. Najednou se ve mně ozval hlas: „Běž do kostela adorovat...“, to se mi tedy opravdu nechtělo..., „když nepůjdeš, tak se mi tady v těch horách dnes nebude nikdo klanět.“ Tak jsem šel. Vstoupil jsem do zhaslého kostela, jen svíce u oltáře hořela, poklekl jsem...

A zase začal ten rozhovor:

Co je vlastně dneska za den? Zelený čtvrtek...

No to je vlastně můj svátek - den kdy Ježíš založil ve večeradle svátost kněžství...

Tak já mám svátek...

To je teda pěkný svátek, ta zima všude a těch lidí...

Co vlastně dělal Ježíš na Zelený čtvrtek?

Krví se potil...

No vidíš a ty bys chtěl slavit...

A najednou mi došlo, že ve své situaci jsem vlastně Ježíši blízko, vždyť jsem tak trochu jako on..., tak blízko, jak jsem mu snad nikdy ještě nebyl... a tehdy jsem řekl, že to беру, že s ním chci takto být... Pak jsem pocítil takový zvláštní hluboký pokoj a radost... A myslím, že to byl počátek toho, co se v dalších letech na této faře odehrálo...“

Zanedlouho poté se na faře v Příchovicích začali sjíždět mladí lidé - nejdříve známí a přátelé, kteří přivedli někoho dalšího... Zanedlouho P. Mirek zjistil, že zde prakticky nikdy není sám... O velkých prázdninách zde bylo stabilně mezi 50 až 100 lidmi. Na velikonoce a Silvestra počty dosahovaly 200 až 300 mladých lidí od Aše až po východní Slovensko. Mnoho z nich zde bylo pokřtěno... A k tomu by bylo dobré dodat ještě jednu věc: P. Mirek vždy věřil, že za tím vším stála Panna Maria svou pomocí a blízkostí.

Myslím, že pro nás zúčastněné bylo toto vyprávění velkou inspirací i povzbuzením... *dž*

(Velikonoční báseň)

Toho dne se stalo něco velkého!

U hrobu prázdného,

zní andělův hlas:

"Proč hledáte toho,

který už tu není?"

A ta zvěst teď krajem letí

k radosti všech božích dětí.

Po noci zas přišlo ráno,

to Maria pro tvé ano.

Ach jaká radost ve tvém srdci musí být,

když vidíš syna svého zase žít!

A jaký úžas nad tím Božím jevem?

On - tvůj syn je všem lidem Spasitelem.

Tys prošla s ním cestu křížovou

a srdce tvé probodeno bylo,

když na kříži umíral

a Jeho tělo pak Bůh ti do klína dal.

Ó raduj se Královno naše,

neb dnes On z mrtvých vstal!

Vojta Augustin Polák

Shromáždění padlých andělů...

Shromáždění skončilo. Démoni odešli nedočkavě plnit své úkoly - působit, aby se křesťané všude na světě předháněli v budování organizací a programů. A tak neměli čas na Boha, rodinu, zkrátka na nic...

Satan svolal světové shromáždění padlých andělů. V zahajovacím projevu ke svým zlomocným pomocníkům pronesl: "Nemůžeme jim vzít Bibli a bránit v poznávání pravdy. Nemůžeme je odloučit od biblických hodnot, ale musíme udělat něco jiného. Musíme jim zabránit, aby vytvářeli důvěrný vztah s Kristem. Když s ním navážou spojení, naše moc nad nimi je zlomena. Proto jim

nebraňme v chození do kostela, neberme jim konzervativní životní styl. Ale zaměřme se na jejich čas, aby nemohli prožívat intenzivní blízkost a spojení v Kristu, zejména aby s ním v žádném případě nenavázali osobní vztah. Svého cíle dosáhneme nejlépe tím, že jim budeme překážet při jejich snaze být s jejich Zachráncem o samotě. Musíme být po celý den v jejich přítomnosti, abychom jim znemožnili tak důležité spojení."

"Jak to máme udělat?" volali démoni. "Zaměstnávejte je malichernostmi života a používejte bezpočet efektních triků, abyste zabavili jejich mysl," odpověděl. "Lákejte je utrácet, utrácet, utrácet a potom si půjčovat, půjčovat, půjčovat. Zaplavte jim schránky reklamní poštou, letáky, objednávkovými katalogy a nabídkami zboží zdarma, nabízejte služby a falešné naděje. Ať jsou v jejich životě peníze vždy na prvním místě. Přesvědčte ženy, aby neměly děti, aby chodily do zaměstnání, aby kariéra byla důležitější než rodina. Ať manželé pracují šest nebo sedm dnů v týdnu, deset až dvanáct hodin, aby si mohli dovolit svůj životní styl. Braňte rodičům trávit společný čas s dětmi. Jejich rodiny se začnou brzy rozpadat."

Domov už nebude poskytovat rodině azyl před tlaky každodenních starostí. Drážděte jejich smysly, aby nemohly naslouchat tichému hlasu a rozjímat nad Božím slovem. Naučí se mít stále puštěné rádio, budou poslouchat naši hudbu, kdykoliv řídí své automobily. Přesvědčte lidi, že mají mít stále zapnutou televizi, video, CD nebo počítač. Ať ve všech obchodech a restauracích hraje hlasitá hudba. Tohle všechno přehluší jejich mysl, nebudou schopni naslouchat jeden druhému a rozbije to jejich jednotu s Kristem. Nezapomeňte zaplnit jejich noční stolky časopisy a novinami. Bombardujte jejich mozky zprávami celých 24 hodin. Postarejte se o jejich víkendy. Ať se do zaměstnání vracejí vyčerpaní, neztíšení a nepřipravení na následující týden. Nedovolte jim vyjít si do přírody a přemýšlet o Božích zázracích. Dejte jim chléb a hry, ať se vybouří během sportovních událostí a na koncertech.

Připravte jim pastvu pro oči. Ať je baví filmy, drážděte jejich smyslnost. Nezapomeňte na billboardy u silnic. Ani na dovolené je nenechejte na pokoji. Pošlete je na exotická místa, do zábavních parků... Jen ať se baví, tak jak se baví svět.

A když se sejdou k duchovnímu společenství, přihrajte jim klepy a řečičky ze světa, zahrajte jim na nervy a hlavně, nedovolte jim čerpat sílu z Božího slova a svátostí. Dovolte jim být součástí různých programů. Čím více tím lépe. Přepněte jejich životy nepřeborným množstvím dobrých důvodů nemít čas na modlitbu, ani příležitost hledat moc Boží. Brzy budou pracovat z vlastních sil.

Shromáždění skončilo. Démoni odešli nedočkavě plnit své úkoly - působit, aby se křesťané všude na světě předháněli v budování organizací a programů. A tak neměli čas na Boha, rodinu, zkrátka na nic. Aby pobíhali z práce do práce, sem a tam. Byl ďáblův plán úspěšný? Posuďte sami.

z e-mailové schránky Evy M.

DESATERO PŘEDSUDKŮ O KRIZI:

1. Každý si má vždy se svým životem vědět rady sám.
2. Vyhledat odbornou pomoc je známkou vlastní neschopnosti
3. O problémech je lepší s nikým nemluvit
4. Někam chodit a vykládat tam o svých potížích stejně nikam nevede
5. Člověk by měl vyhledat odbornou pomoc až když se zcela zhroutí
6. Krize je duševní nemoc, kdo jde do krizového centra, je duševně nemocný
7. To, že se někdo dostane do krize, je stejně jeho vina, takže si pomoc nezaslouží
8. Kdo nezvládne těžkou životní situaci je slaboch
9. Existují určité základní věci v životě, které by měl člověk zvládnout sám
10. Máte-li vztek, smutek, žárlivost či nenávisť, je lepší nevšímat si toho a dělat jakoby nic

Výpis z letáčku Diakonie – středisko křesťanské pomoci v Praze, pomáhá lidem v tíživé osobní situaci formou opakovaných sezení, v akutních případech Linka důvěry (9-22 hod.) tel. 222 51 40 40 .

Vypsal JV

PODĚKOVÁNÍ, VÝZVY, NABÍDKY

DÍKY

Rádi bychom poděkovali **Ivo Jebouskovi** - za jeho práci a službu ve farní charitě! Asi většina z nás ví, jak se dnes hodnotí práce v charitní oblasti, ve zdravotnictví nebo v sociální sféře... A pak jsou ještě služby, které nejsou žádným materiálním způsobem zhodnoceny. Mezi ně patří právě ona výše jmenovaná. Víme však také, že Bůh nezůstane nikomu dlužen ani ten nejmenší skutek vykonaný z lásky... Za Tvůj příklad a pomoc Ivo děkujeme!

David Žofák

ZA krásně prožité velikonoce...

děkujeme také všem, kteří se podíleli na jejích přípravách. Dík patří panu Suchelovi (varhany), panu Vítkovi (klarinet), Hance Kučerové, Marie Vokurkové, Růžena Papežová, Marie Králová, Anna Síchová, Hanka Králová (příprava pohoštění), řeholním sestřičkám, ministrantům a zvláště panu faráři za krásné slavení bohoslužeb a nacvičení velikonočních zpěvů. *DŽ*

HLEDÁME SPRÁVCE WEBOVÝCH STRÁNEK NAŠÍ FARNOSTI

Předpoklady: touha sloužit Bohu v bližním, přijetí skutečnosti, že tato služba není honorována (lidmi...).

Přihlásit se můžete u pana faráře Daniela Janáčka nebo u pas. asistenta D. Žofáka.

DĚTSKÁ POUŤ

V neděli 4. června t.r. od 14 hodin v zahradě Domova sv. Karla Bor. se koná dětská pouť.

JAK NÁM MŮŽETE POMOCI:

1. Hračkami, kterým již vaše děti odrostly - sběr hraček je na vrátnici Domova sv. K. Boromejského
2. Pomocí v den akce - pokud máte zájem pomoci jako dobrovolníci kontaktujte prosím Davida Žofáka telefonicky 235 313 395, 603 89 49 89 nebo zanechte na sebe spojení prostřednictvím vrátnice Domova sv. K. Boromejského

BOHOSLUŽBY, SVÁTKY, FARNÍ PROGRAM

POŘAD BOHOSLUŽEB V ŘEPSKÉ FARNOSTI

KOSTEL SV. RODINY

NEDĚLE – 9⁰⁰ (3. v měsíci s kytarovým doprovodem)

Pondělí – 16⁰⁰

Středa – 16⁰⁰

Pátek – 18⁰⁰

Sobota – 18⁰⁰ (*s nedělní platností...*) mše spojená s nešporami

KOSTEL SV. MARTINA

NEDĚLE – 7⁴⁵

Úterý – 17³⁰

Čtvrtek – 17³⁰

pondělí - středa - pátek: mariánská pobožnost v 18.30 v kostele Sv. Rodiny nebo na zahradě

1. května - pondělí

sv. Josef Dělník

3. května - středa

Sv. Filip a Jakub - **svátek**

8. května - pondělí

Panna Maria, Prostřednice všech milostí

16. května - úterý

sv. Jan Nepomucký

20. května - sobota

sv. Klement Maria Hofbauer

25. května - čtvrtek

Nanebevstoupení Páně - **slavnost**

30. května - úterý

sv. Zdislava

28. května - neděle

mariánská pobožnost v kapli sv. Kříže - Stodůlky

31. května - středa

Navštívení Panny Marie - **svátek**

vydává:

Ř.k. farnost u kostela sv. Martina v Řepích, Galandova 1199, 163 00, Praha 6

redakce:

Mgr. David Žofák náklad: 170 - 200 ks, neprodejné

uzávěrka:

do středy posledního týdne v měsíci (zašlete na: farnostrepy@tiscali.cz nebo Davidovi Žofákovi)

kontakty:

o.Daniel: 603 475 056; as. David: 603 894 989, 235 302 058, david.zofak@tiscali.cz